

Melyik ország polgára vagy?

Lectio: Ap Csel 22,17-30

Textus: ApCsel 22,27

Kedves Testvéreim! Amikor az ApCsel 22. részt olvassuk, azt tapasztaljuk, hogy Pál apostol közös nyelvet talál az őt hallgatókkal, meg tudja értetni velük magát. Közös még az apostol múltja.

A közös nyelv, a zsidó nyelv. Én is magyarul szólok hozzátok és értitek. Az apostolt is értették, mert a zsidókhoz zsidó nyelven szólott. A közös nyelv azt eredményezheti, hogy nem csak hallom az Igét, hanem meg is értem és megtudom, hogy éppen hozzám is szól, rólam is szól az Ige.

Itt az apostol múltjáról is szó van. Ez is közös minden emberre nézve. Pál hithű farizeus volt, Jeruzsálemben nevelkedett, kiváló írástudók tanították. Ám, amikor felnőtt, a keresztyének ellensége lett. Így vagyunk ezzel mi is. Bennünket is neveltek, szeretetben és mindent megtettek a szüleink, hogy semmiben se lássunk hiányt. Ám, mi is megcsontosodtunk a magunk vallásában és nem akarunk változtatni rajta. Ha változtatunk, akkor ellent mondunk az ősi hagyományoknak, az ősi szokásoknak. Isten világában nem a hagyományok, nem a szokások a mérvadók, hanem az, hogy minél inkább átadjuk magunkat az Úr Jézus követésére. Ezt nem értette Saulus se és ma sem értik a zsidók, csak néhányan, akik már átadták magukat a Krisztus követésére. Saulus sem értette. Mit akarnak ezek a keresztyének?! Börtönbe velük és meg kell kínozni őket, hogy el is felejtsék, ki az az Úr Jézus Krisztus.

Csak hogy a damaszkuszi úton hatalmas fényesség veszi körül Saulust. Déli 12 órakor nem a nap fényességéről van szó, hanem a mennyei fényességről. Ez az Úr Jézus fényessége, dicsősége. Saulus hallja, hogy Jézus beszél hozzá. Megkérdezi: Ki vagy te uram? Jézus azt mondja: Én vagyok Jézus, akit te kergetsz. Ezt azonban a többiek nem hallják, csak a fényességet látják. Úgy van az, hogy a Krisztussal való találkozás mindenki számára megközelíthetetlen titok. Nem én

döntöm el, hogy máától kezdve megtért ember leszek. Vágyok reá, de Jézus az, aki megragad. Ezért sokat kell imádkozni.

Saulust a porba hullva ragadja meg Jézus és nem tud mást kérdezni: Mit akarsz, Uram, hogy cselekedjem? Jézus hatalmába veszi az embert s ennek a hatalomnak engedni kell. Ilyenkor kérdezzük mi is: Mit akarsz, Uram, hogy cselekedjem? Akkor már nem a külső körülményekre figyelünk, nem a másik embernek a véleményére adunk, hogy mit fog mondani, ha Jézusról beszélek? Mit fog mondani, ha az Isten hatalmáról, nagyságáról beszélek? Talán kinevet? Akkor már nem ez foglalkoztat bennünket, hanem az, hogy Ő neki szolgáljunk. Mi most már eszközök vagyunk az Úr kezében. Nem mi döntjük el, hogy ma, vagy holnap szolgálunk, teszünk bizonysgot életvitelünkkel, hanem maga az Úr. S áldott az az ember, aki engedelmes! Az Úrnak! Áldott az az ember, aki nem a mások véleményére ad! Sem nem a feleség, sem nem a férj véleménye határozza meg az életét! Ha téged és engem megragadott az Úr Jézus Krisztus, akkor megyünk Vele és reá figyelünk és őtőle kérdezzük naponta, többször is: Mit akarsz, Uram, hogy cselekedjem?

Most már Jézus használja Saulust. És Saulus megy Jézussal. Amikor erről tesz bizonysgot Pál apostol zsidó nyelven, érthetően, elmondja azt is, hogy ez az Úr Jézus Krisztus őt a pogányokhoz is küldi. Ekkor a tömeg felháborodik. Ordítani kezdnek, dühöngnek. Megkötözik. Meg is akarják korbácsolni. Az ezredes azonban megtudja, hogy római polgár és megkérdezi tőle: **Mondd meg nekem: Te római polgár vagy-e?**

Te milyen polgár vagy? Igen, a helység polgára, ahol élsz. Vajon tudod-e, hogy mennyei polgárjogod van? Jézus Krisztus által.

Pál apostolnak római polgárjoga volt. A római polgárt nem lehetett csak úgy megkötözni, megkorbácsolni. Az ilyen ember kiváltsággal rendelkezett.

Vajon, amikor mi keresztyéneknek valljuk magunkat, tudjuk-e, hogy milyen nagy kiváltsággal rendelkezünk? Amikor az ezredes meghallotta, hogy Pál római polgár, megrémült, megrémült. Abbahagyta a kivizsgálást és nem engedte, hogy megverjék Pált.

Ez történik velünk is, ha igazán követjük Jézust. Hogyha naponta buzgón imádkozunk Jézus nevében mennyei édes Atyánkhoz, megtapasztaljuk, hogy a legnagyobb rabtartónk, aki megkötöz bennünket, hogy ne szárnyaljon a lelkünk, szóval a sátán elhagy, elmegy tőlünk, mint ahogy Jézus Krisztust is otthagya a pusztaiban, amikor megkísértette. Mindég az Igével válaszolt s úgy verte vissza a sátán támadásait, kísértést. Te is és én is, amikor a sátán megkísért bennünket, ha az Igével válaszolunk, vagy imádkozunk a Jézus hatalmáért, segítségéért, mi is megtapasztaljuk, hogy otthagya bennünket a sátán. **Álljatok ellen az ördögnek és elfut tőletek.** (Jak 4,7). Az ördög valóban olyan, mint az ordító oroszlán, de az az ember, aki nem retten meg, hanem ellene áll, megtapasztalja, hogy ennek az ordító oroszlánnak az Úr becsukja a száját és nem árt neki, sőt messze elfut az embertől.

Újból kérdezem: Tudod-e testvérem, hogy te nemcsak ennek a helységnek a polgára vagy? Neked mennyei polgárjogod van! Miért? Azért, mert Jézus érted is meghalt a kereszten. Jézus nemcsak azért jött, hogy szép dolgokat mondjon a menny országáról. Jézus nemcsak azért jött, hogy sok embert meggyógyítson. Jézus nemcsak azért jött, hogy sok embert feltámasszon a halálból, mint ahogy téged is és engem is feltámasztott már haldokló lelki állapotunkból és életet adott nekünk. Jézus azért jött, hogy a Golgotán meghaljon. Jézus azért jött, hogy életét áldozza azokért, akik hisznek Ő benne. Azok jutnak a mennybe, azok rendelkeznek mennyei polgárjoggal, akik elfogadják Jézus Krisztusnak a Golgotán történt áldozatát. Nagy kiváltság az, hogy mi mennyei polgárjoggal rendelkezünk, hogy mi az Isten országának a tagjai vagyunk!

Igaz, most még itt e földön vagyunk. Igaz, hogy most még küzdelmeink vannak. Ám győzedelmeskedünk Jézus vezetése alatt és megbizonyosodunk afelől, hogy nekünk már mennyei polgárjogunk van, mert Jézus meghalt értünk és győzedelemre viszi ügyünket.

Ámen.

Biharszentjános, 2015.07. 19.

Csomay Árpád.